

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/161/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118325357
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6118325357.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: Myrent, s.r.o., IČO: 51 489 546, so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpenému: JUDr. Felix Neupauer, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava o zaplatenie 90 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.11.2019, č.k. 15C/39/2018-108 v spojení s opravným uznesením zo dňa 16.11.2022, č.k. 15C/39/2018-206, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v spojení s opravným uznesením zo dňa 16.11.2022, č.k. 15C/39/2018-206) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90 eur od 13.7.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 442 ods. 1, 3, § 443, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, § 580, § 788 ods. 1, § 797 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 2 písm. i), § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) a vecne tým, že vychádzal z nesporných skutkových tvrdení žalobcu, že dňa 27.4.2018 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky A. XXXX, EČV: B., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému C. D., pričom škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Praga V3S, EČV: A., ktoré v čase dopravnej nehody bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Poškodený bol nútený dať vozidlo opraviť, pričom počas opravy si prenajal náhradné vozidlo a uzatvoril dňa 15.6.2018 Zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 23/2018, na základe ktorej si prenajal motorové vozidlo zn. A. XXX, EČV: E., a to na obdobie od 15.6.2018 do 18.6.2018, t.j. 4 dni po 92 eur/deň. Po skončení doby nájmu vystavil prenajímateľ nájomcovi faktúru č. 2018018 za prenájom vozidla v dĺžke 4 dni, čo pri dojednanej výške denného nájomného 92 eur spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie vo výške 30 eur predstavovalo celkovú sumu za prenájom 398 eur, žalovaný dňa 28.6.2018 však žalobcovi poukázal plnenie vo výške 308 eur, pričom krátenie nijako neodôvodnil. Predmetom

nároku žalobcu boli aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90 eur od 13.7.2018 do zaplataenia. Medzi stranami nebola sporná existencia nároku na poistné plnenie, žalovaný však namietal platnosť postúpenia pohľadávky a tvrdil, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že poškodený pred cesiou pohľadávky túto žalovanému ako dlžník nezaplatil, teda nemohol postúpiť neexistujúci predmet postúpenia, zároveň bola sporná výška denného nájmu vozidla a poplatok 30 eur.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca faktúrou č. 2018018 zo dňa 18.6.2018 uplatnil za prenájom vozidla zn. A. X F. podľa zmluvy o nájme motorového vozidla č. XX/XXXX sumu vo výške 398 eur voči poškodenému. Uviedol, že k zániku záväzku z predmetnej faktúry došlo započítaním pohľadávky žalobcu z titulu nájomného za poskytnuté náhradné vozidlo oproti pohľadávke poškodeného v postavení postupcu z titulu odplatného postúpenia budúcej pohľadávky. Postúpená pohľadávka zo strany postupcu mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.6.2018, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Pokiaľ ide o samotný vznik práva na náhradu škody v podobe odčerpania majetkových hodnôt z majetkovej sféry žalobcu, z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky z 18.6.2018 vyplynulo, že zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítavajú a žalobca si bude svoju pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Súd prvej inštancie námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko poškodený mal pohľadávku voči poisťovni, z titulu poistnej udalosti (nárok na náhradu nákladov za prenájom vozidla) a túto platne postúpil na žalobcu. Z predmetnej zmluvy je zrejmé, čo tvorí obsah postupovanej pohľadávky, rovnako je zrejmé, že ide o skutočnú škodu spôsobenú na vozidle A. XXXX, EČV: B.. Vzhľadom na to, že predmetom sporu, ako aj právneho vzťahu medzi stranami je nárok na náhradu škody na vozidle s poukazom na § 2 písm. i) a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. v rozsahu skutočnej škody (§ 442 a nasl., Občianskeho zákonníka), súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, nakoľko v konaní bol preukázaný vznik škody, ktorý spočíva v nákladoch na zapožičanie vozidla a samotný žalovaný žalobcovi už i plnil.

4. Pokiaľ ide o požadovanú náhradu škody, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný oznámil poškodenému, že mu poukazuje náhradu škody za prenájom vozidla vo výške 308 eur namiesto žalobcom požadovaných 398 eur, pričom krátenie zdôvodnil porovnateľnými ponukami autopožičovní v danom regióne. Prvoinštančný súd konštatoval, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti, pričom je potrebné stanoviť výšku škody vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Zároveň poukázal na to, že poškodený nemá nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo podrobne skúmať a porovnávať iné poistné podmienky, ktorými sa riadi požičiavanie automobilov u jednotlivých poisťovní. Skutočnou škodu podľa ustálenej súdnej praxe je nájomné za prenajaté porovnateľné motorové vozidlo, nie aritmetický priemer, resp. individuálne výpočty poisťovne o možnej (predpokladanej) výške nájomného v náhodne vybratom okruhu požičovní prostredníctvom internetu. Žalovaný v konaní nepreukazoval, že ním stanovené sadzby sa nájom prenajatého vozidla (a za pristavenie a prevzatie vozidla) sa odvíjajú od porovnateľných ponúk v danom regióne, naopak žalobca doložil cenníky autopožičovní, z ktorých vyplýva výška nájomného pre porovnateľný typ vozidla a teda preukázal, že ním dojednaná cena za nájom náhradného motorového vozidla nebola neprimeraná resp. neobvyklá.

5. Námietky žalovaného ohľadne nutnosti nájmu vozidla zo strany žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil ako ničím nepodložené tvrdenie a vo vzťahu k namietanej ručne dopísanej dobe skončenia nájmu v nájomnej zmluve sa stotožnil s argumentáciou žalobcu. V súvislosti s námietkou žalovaného, že zo žalobcom predloženej dokumentácie nemožno zistiť na akom mieste došlo k prevzatíu a odovzdaniu náhradného vozidla, prisvedčil žalobcovi, že toto tvrdenie žalovaného nie je podstatné pre existenciu nároku žalobcu.

6. Prvoinštančný súd uzavrel, že bolo nesporné, že poškodený si zapožičal vozidlo na základe písomnej zmluvy s riadne dohodnutou cenou nájmu, a to po dobu opravy vozidla, tieto náklady spojené s nájmom sú škodou, pričom súd nezistil žiadny dôvod neposkytnúť poškodenému, resp. žalobcovi náklady nájmu v plnej výške. Vyvodil, že pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poistného plnenia žalovaným v sume 308 eur je žalobcom uplatnená pohľadávka vo výške 90 eur uplatnená dôvodne. Súd prvej

inštancie s poukazom na § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania odo dňa 13.7.2018, keďže dátum ukončenia šetrenia poisťnej udalosti bol 27.06.2018, preto vychádzajúc z § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý predpokladá bezodkladné vyšetrenia poisťnej udalosti a pri určovaní začiatku doby omeškania vychádzal z mesačnej lehoty uvedenej v tomto ustanovení a 15-dňovej lehoty na poskytnutie plnenia, čím dospel ku dňu 13.7.2018, pričom úrok z omeškania v zmysle v citovaných ustanovení zákona predstavuje ku dňu začiatku omeškania 5%. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 Cs.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

7. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa §365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolaním napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Poukázal na to, že zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre, t.j. poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. S poukazom na znenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka potom nemohol poškodený (ako dlžník žalobcu) so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky a uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý predstavuje pohľadávku žalobcu. Uvedeným postúpením teda došlo medzi poškodeným a žalobcom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry pritom podľa názoru odvolateľa logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení, z ktorej vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálné žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného podľa názoru odvolateľa vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt v konaní. Mal za to, že z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení mal byť neexistujúci predmet postúpenia, je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a je nepochybné, že údajný postupca pohľadávky nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému. Odvolateľ namietal aj priznanie úrokov z omeškania v rozpore s ustálenou judikatúrou s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo/145/2017, v zmysle ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, keďže peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nespĺnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z.. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 8.6.2020, v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne a mal zato, že súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Podľa jeho názoru žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Uviedol, že v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok – na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku – tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým bol dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Konštatoval, že je potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky ako innominátnej zmluvy, ktorú uzatvoril poškodený ako postupca so žalobcom ako postupníkom, ktorý bol zároveň

prenajímateľom náhradného motorového vozidla. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenájímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet. Poukázal na to, že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenájímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenájímateľovi ako postupníkovi. Uvedený postup pri vzájomnom vysporiadaní nárokov súvisiacich s prenájomom vozidla negatívne zasahuje do majetkových práv poškodeného a je popretím inštitútu a funkcie náhrady škody, ktorou je minimalizovať a reparať vplyv škodovej udalosti v majetkovej sfére poškodeného. Nestotožnil sa s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Poukázal na to, že Občiansky zákonník upravuje dva prípady zániku záväzku započítaním, a to započítanie jednostranným právnym úkonom a započítanie dohodou, pričom v danom prípade nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným dňa 23.8.2018 v Zmluve o postúpení pohľadávky. V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za obdobných skutkových okolností poukázal na viaceré rozhodnutia okresných a krajských súdov. Mal za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu s tým, že v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., je žaloba skutkovo a právne dôvodná, pričom uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktno formálnym výkladom práva. Nestotožnil sa ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Zároveň mal za to, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia. K chybnjej interpretácii, v zmysle ktorej má mať úrok z omeškania povahu určitej sankcie za nespĺnenie nepeňažných záväzkov poisťovateľa uvedených v § 11 ods. 6, poukázal na to, že ustanovenie odseku 8 v poznámke pod čiarou prostredníctvom odkazu 15a odkazuje na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí o tom, že veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania v prípade, ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného dlhu. Pre prípady nepeňažných záväzkov odkázal na právnu úpravu týkajúcu sa poplatku z omeškania, prípadne zmluvnej pokuty, keďže právny poriadok Slovenskej republiky nepozná nárok na zaplatenie úrokov z omeškania pri nesplnení nepeňažného záväzku. Mal za to, že ak v zmysle Smernice EP a Rady č. 2009/103/ES zo 16.9.2009 malo toto zákonné ustanovenie plniť povahu sankcie za nespĺnenie nepeňažného záväzku poisťovateľa a je možné ho vykladať len tak, že v takomto prípade vzniká poškodenému právo na zaplatenie poplatku z omeškania, prípadne iného sankčného poplatku. V opačnom prípade absolútne stráca význam ustanovenia § 11 ods. 7, ktoré zakotvuje splatnosť pohľadávky poškodeného na poskytnutie poistného plnenia, a to dvomi spôsobmi. Žalobca argumentoval tým, že ak by sa pripustila iná argumentácia vo vzťahu k tejto otázke, malo by to za následok, že poisťovňa by v podstate v každom jednom prípade mohla z uplatneného nároku poškodeným uhrádzať symbolické 1 euro, pričom zvyšnú časť by poškodený musel uplatňovať v rámci súdneho konania, to však bez sankcie vo vzťahu k poisťovni v podobe úroku z omeškania. V týchto prípadoch by totiž poškodenému vznikal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania až po doručení právoplatného rozhodnutia súdu poisťovni. Takýto výklad je podľa jeho názoru neprípustný aj z pohľadu Smernice EP a Rady č. 2009/103/ES, ktorá výslovne rozlišuje medzi prípadmi, kedy poškodený riadne a včas v potrebnom rozsahu zdokladuje svoj nárok a vyčíslil ho a prípadmi, kedy je sporná zodpovednosť za škodu alebo škoda nie je presne určená alebo vyčíslená. Tam, kde poškodený predloží všetky doklady, riadne vyčíslil nárok a napriek tomu poisťovňa poistné plnenie v celku alebo v časti neposkytne, je dôvod sankcionovať takýto postup poisťovne aj vo forme úroku z omeškania. Ak teda zákonná úprava týkajúca sa úrokov z omeškania vyplývajúca z ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kedy vzniká poškodenému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ viaže tento moment alternatívne na ukončenie šetrenia poistnej udalosti a súčasne právoplatnosť súdneho rozhodnutia, v takom prípade je potrebné vychádzať z účelu právnej normy, ktorou je dosiahnutie efektívnej reparácie náhrady škody, a preto je nutné vychádzať z okolností a dôvodov neposkytnutia plnenia poisťovňou. Pokiaľ poškodený

dostatočne splnil povinnosť predložiť všetky potrebné podklady pre ukončenie šetrenia poisťovne a poskytnutie poistného plnenia, a to v rozsahu postačujúcom pre priznanie nároku súdom, je potrebné takýto postup zohľadniť pri posudzovaní otázky vzniku omeškania na strane poisťovateľa. Zmyslom vyššie označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Takto prezentovaný výklad považoval žalobca za ústavne konformný, ktorý rešpektuje právo na ochranu majetkových práv fyzických a právnických osôb. Podľa názoru žalobcu ním predkladaný výklad zodpovedá obsahu smernice 2009/103/ES, čl. 22 Postup pri náhrade škody. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/132/2019, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/240/2014 a Okresného súdu Žilina, sp. zn. 38Cb/13/2018.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

11. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

12. Podľa § 580 Občianskeho zákonníka ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zanik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

13. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

14. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

15. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, a to posúdením predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že žalobca je v spore aktívne legitimovaný. Záveru súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) nemožno nič vytknúť. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že poškodený nemohol postúpiť pohľadávku, nakoľko nebol majiteľom pohľadávky titulom náhrady škody, keďže neuhradil faktúru za prenájom vozidla. Ak poškodený postúpil budúcu pohľadávku titulom náhrady škody, započítaním pohľadávok došlo fakticky k úhrade faktúry a k vzniku nároku na náhradu škody žalobcovi voči žalovanému.

16. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa úrokov z omeškania s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/145/2017, odvolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že uvedené rozhodnutie bolo nálehom Ústavného súdu SR zo dňa 14.10.2021, sp.zn. III. ÚS 309/2020 zrušené. Ústavný súd zároveň vyslovil názor, že výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Následne najvyšší súd zaujal v danej problematike názor, že poisťovňa sa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody (okrem obdobia troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu). Predmetný záver je obsiahnutý napr. v uznesení Najvyššieho

súdu SR zo dňa 30.11.2022, sp.zn. 4Cdo/146/2022, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol: „Z rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že výkladom omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Z.z. sa najvyšší súd (opakovane) zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/225/2021 z 27. apríla 2022, sp. zn. 2Cdo/306/2021 z 25. apríla 2022 a sp. zn. 4Cdo/99/2022 z 20. júla 2022 (o čom, ale odvolací súd v čase svojho rozhodnutia ešte nemohol mať vedomosť, takisto dovolateľ - pozn. dovolacieho súdu), v ktorých tam konajúce senáty dospeli k záveru, „poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplате žiadanej náhrady skutočne došlo“. Správnosť predmetného záveru pri zohľadnení systematickej a teleologickej metódy výkladu ustanovení § 11 ods. 6 až 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení potvrdil Ústavný súd Slovenskej republiky už vo svojich skorších nálezochoch, sp. zn. III. ÚS 214/2020 zo 14. októbra 2021 a sp. zn. III. ÚS 309/2020 zo 14. októbra 2021, ktoré predchádzali spomínaným rozhodnutiam najvyššieho súdu. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že práve uvedenými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky došlo k zrušeniu rozhodnutí najvyššieho súdu aj na záveroch ktorých založil svoje rozhodnutie odvolací súd (bližšie viď bod 2. tohto rozhodnutia). Z citovaného nálezu ústavného súdu ale vyplýva, že trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona č. 381/2001 Z.z. má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) vzniknutej z ublíženia na zdraví.“ S ohľadom na uvedené nebolo možné priznať úspech ani tejto námietke žalovaného.

17. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).